

Հովհաննես Թումանյան

Անմահությանը

Այստեղ, անցվոր էս աշխարհում
Խարխափելով ապիկար,
Հուր հավատով քեզ ենք փարում,
Հո՛ւյս երկնային, լույս անմար:

Եթե մեր կյանքն և ինչ ունենք
Պատրանք են ողջ անցավոր,
Պատրանքներից վրսեմն ես դու
Եվ ըսփոփանք մեծագոր:

Իսկ թե ունես մարդուն անհայտ

Անհաս խորհուրդ հաստատուն,
Ողջո՛ւյն, անմահ դու ճառագայթ,
Որ շողում ես մեր հոգուն:

Լուսավորի՛ր մեր մութ ճամփան
Դեպի աշխարհն երջանիկ,

Ուր փոխվել են և այժմ կան
Մեր սիրելիք, մեր նախնիք:

Գուցե նրբանց հավերժացած
Հայացքն ես դու կենդանի,
Որ ժրպտում ես տրգետներիս

Անճառ ծոցից անհունի:

1903
